

SLAVKOVSKÉ NOVINY

pro město Slavkov a okolí.

20. května 1945.

2.— Kč

Číslo 20.

Zase svobodni!

Jsme zase svobodni. Po šesti letech -- zase svobodni. Šest let jsme žili v poddanství, ve vlastní zemi, ve vlastním domě. A bez svobody není života, jen umírání. I to ptáče byt' jste je zavřeli do zlaté klece, snesli mu nejmilejší pokrmy, teskně zpívá a není divu, že často bije svýma křidélkama o stěny, až si je do krvava zraní, jakoby prosilo, slibovalo a vyčítalo. Tím spíše touží po svobodě člověk, obdařený rozumem a svobodnou vůlí. A jak teprve po svobodě touží národ, který má na ni stejně plné právo, aby mohl žít, svým osobitým svérázem, který je mu samým Bohem vtisknut.

Představte si panovníka, kterého vyhnali nepřátelé z jeho paláce, v kterém sídlil se svou rodinou, za třeskatého mrazu ven do polí a skal a tam mu dali pracovat v potu tváře na cizím a bydlet v cizí chatrči. Kdyby byl nepoznal života ve vlastním skvělém domě, nebyla by mu nikdy zhořkla každá chvílka pod cizí střechou a v cizí službě. Slepec od narození nepocituje svého neštěstí, jako ten, kdo ztratil zrak až později, kdo už svým zrakem se pokochal na krásách přírody, kdo poznal už zemský ráj na pohled. Ptáček, který vyrostl v přírodě, žaluje v žaláři víc, než ten, který na svobodě nelítal a nezpíval.

Také národ, který se kdysi těšil své samostatností, teskní po ní více než národ, který jí nepoznal. A náš národ již před tisícem let od blažené doby knížete sv. Václava byl svoboděn, tedy již tehdy, kdy jiní národové byli ještě sehnuti pod cizím jhem. Tím více toužil po svobodě, když si jí znovu vydobí před 25 lety. Není tedy divu, že jsme příliš těžce nesli pouta poroby a že stále, ač marně jsme se pokoušeli vlastními silami je rozlomit a shodit, že z hlubin srdce českého národa po celá léta poroby se vznášela k nebi prosba plná žalu a přece plná důvěry: Svatý Václave... ty jsi dědic české země, nedej zahynouti nám ni budoucím! — A dědic české země nezapomněl, pomohl. Tleskejte nevinné dětské ručky, jásejte mužové, plačte radostí starcové.

Jak by byli radostí zaplakali naši buditelé před 100 lety, kdyby se mohli dočkatí naší nové, zlaté svobody.

Králové a proroci poesie našeho národa, náš velký Vrchlický, Čech, Sládek, Třebízský, Smetana, Němcová . . . Jak Vaši otcové, Vaši mužové, Vaši synové, kteří vykrváceli na polích bojiště a nedočkali se ovoce svých obětí, svého hladu, své opuštěnosti, svých ran a své smrti. Kteří se nedočkali ani stěští, aby mohli býti pohřbeni ve svobodné vlasti, aby alespoň pod drnem mohli slyšeti dnes radostnou a vítěznou hymnu: Kde domov můj . . .

Vy naši mučedníci a naši osvoboditelé bratrské rudé armády, kde domov Váš! Někde tam v pláni, někde v bažině, někde v pastvině, kde se často přes Vás přežene ostrý vítr a snad nad vaším hrobem zazpívá osamělé ptáče. To domov váš. Dnes, kdy naše duše jásá, nemůžeme na vás zapomenouti. Tam za vámi letí naše modlitba a naše vzpomínka:

Dej Vám Bůh lehké odpočinutí . . .

Nezapomeneme!

Jistě bude pro každého slavkovského občana nezapomenutelným týden, začínající nedělí 22. dubna 1945. Denně letadla nad naším městem, denně přibývá trosek a úzkostí. Téměř celé město žije ve dne i v noci v podzemí.

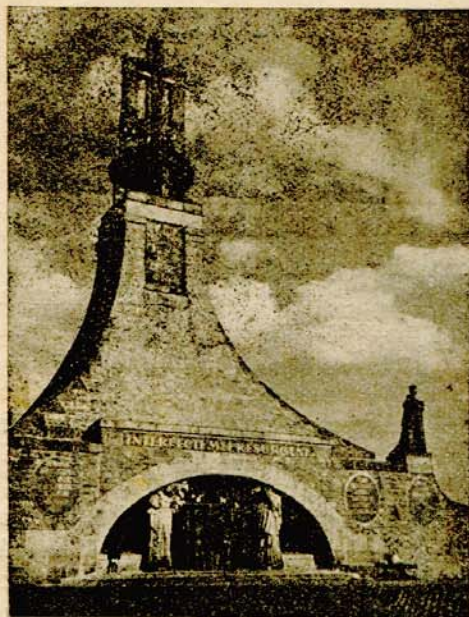
A v tomto týdnu také vrcholí dlouho připravovaná tajná činnost našich vlastenců. Nadešel památný čtvrtek 26. dubna. Bratrská rudá armáda se přiblížila až ke Slavkovu, v němž se dosud zarputile drží smečka Němců s rychlopalnými děly a několika pancéři, která má v úmyslu zničit město co možná nejvíc.

Na konci Špitálky zasahuje do boje jeden z našich vlastenců br. František Sklenář. Již na dálku oznamuje blížícím se osvoboditelům rudé armády, kde jsou posice německého dělostřelectva a pancéřů. A když se rudá armáda přiblížila až k městu - připojuje se k nim, od nich přebírá vojenskou pušku a s nimi prochází a čistí ulice našeho města. Zachoval se poctivě - jako věrný Čech a vlastenec.

Jemu - a všem, kteří po dlouhé měsíce, stále v největším nebezpečí života pracovali na domácím odboji proti surovému hitlerismu, jejichž jména nejsou zatím uveřejněna - patří upřímný dík a vděčnost českého národa!

Čtk. — 18. května 1945. Japonsko podalo Americe a Anglii mírovou nabídku, byla však odmítnuta, poněvadž neobsahuje úplnou kapitulaci.

V pondělí svatodušní Slavkovské noviny nevyjdou.

Mohyla míru u Slavkova

Na kopci u Prace, který byl klíčem bitvy u Slavkova již za válek napoleonských — byla v letech 1910-11 postavena mohyla míru. Stavbu mohyly provedla tehdy firma Nekvasilova z Prahy dle návrhu pražského architekta Fanty. Tento památník Moravy byl v nynější válce velmi poškozen, verše hymny „Dies irae“ pod kopulí skoro zničeny. — Také vesnička Prace — o níž čteme již ve spise P. Aloise Slovák: *Bitva u Slavkova* str. 77: „Dne 2. prosince 1805 po 11. hodině dopoledne bylo Prace i s výšinami, klíče celé bitvy, (od Francouzů) dobyto a obě křídla spojené obrovské armády úplně oddělena. Polední slunce spatřilo vesnici zkrvácenou, opálenou, rozštílenou, plnou vojska živého i mrtvého“ — byla velmi zničena. Podrobné zprávy budou uveřejněny později.

Vídeňští Čechoslováci ve Slavkově.

Ve středu 16. května t. r. navštívila naše historické město delegace čsl. komitétu z Vídně, a to předseda dp. Josef Pojar, poručík čsl. armády, dále sl. Marie Rausová, Josef Solář a Josef Gumíšník. Vídeňská česká menšina hned od r. 1939 začala podzemní činnost proti hitlerovskému Německu. Brzy však nastala nesmírná persekuce Cechů ve Vídni. Všichni bez rozdílu byli zařazeni do pracovní fronty, museli konat ty nejhrubší práce, a při tom snášeti nejsprostší ponižování. Němci se mstíli bezohledně; přes 50 Čechoslováků popraveno, sta a sta v koncentračních táborech... Shora uvedená delegace byla vězněna na Gestapu ve Vídni — až osvoboditelská rudá armáda zlomila moc nacismu, osvobodila Vídeň a i jím tak otevřela brány mučírny vídeňského Gestapa. Bylo to 7. dubna t. r. — A hned na druhý den zahajují osvobození svojí vlasteneckou činnost: sřihají telef. dráty, sabotují dopravu a kde vůbec možno, škodí nenáviděnému hitlerismu. Hned po osvobození Brna ubírá se delegace Čechoslováků z Vídně do hlavního města Moravy. Tam byla též přijata k audienci u p. presidenta dr. Edvarda Beneše, který s ní v milé a přátelské debatě probral nejakutnější otázky českoslov. menšiny ve Vídni. Po kratičké návštěvě ve Slavkově vrací se čsl. delegace opět do Vídně,

aby tam pokračovala v práci dle přímých pokynů našeho pana presidenta a aby připravila vše na chvíli, kdy se definitivně vrátí do naší milé osvobozené vlasti — republiky československé.

Osvobozenému studentstvu!

V jednotném šiku všech vskutku národních sil stojíme na cestě k novému životu, v revoluční práci a po boku pracujícího lidu. Z tohoto úsilí všech pracujících vzniká nový společenský řád. Jednotni ve vůli rozličnými cestami se k němu blížíme. Každý okamžik, který promeškáme, znamená snížení životní míry, každé couvnutí před obtížemi znamená sabotáž na vlastním těle. Studenti, v této nové epoše, na jejímž prahu stojíme, odpovídáme svým postojem nejvážnějším a nejnáděrnějším okamžikům dějin. Dělník a inteligent stojí před žulovým balvanem, aby jej zpracovali. Slyšeli jste slova prof. Jiřího Krohy.

Po mnoha letech národního utrpení a germánského útlaku vidíme se opět v lidské podobě. Nevěděli jsme, že dny našeho osvobození budou zároveň nejtěžšími a nejhroznějšími dny našeho života. Není to však jen osvobození od toho všeho, co nám přinesla německá okupace, ale i od toho, co v nás již dříve nebylo zdravé. Proto je třeba přestavby celého našeho života jak také stojí v deklaraci naší vlády. Je na vás, studenti, byste především vy přispěli ke kulturní přestavbě našeho národního celku. Nebudeme se však přít, jaké to v budoucnosti bude, ale ustanovíme se na pevném programu, který se budeme snažit uskutečnit. Nechtějte prozatím definitivní řešení všech otázek, ale především se postavte ruku v ruce do služeb Národního výboru. Nebudeme společností rozvrstvenou do mnoha politických stran a nepůjde nám pouze o pracujícího dělníka, ale pracujícího člověka. A v takové společnosti budou hrát studenti roli vnitřně vedoucí. Studenti byli vždy citlivým elementem v každé společnosti. Představovali vrstvu sociálně pevně nezakotvených lidí, která byla nositelkou nejlepších ideí, ale bohužel jen ideí.

Studenti, náš národ bude veden čtyřmi politickými stranami, směřujícími k jednotě. Ani vy nesmíte tvořit výjimku. Nám nejde o socialismus idealistický, fantastický nebo jen vědecký, náš socialismus musí být praktický a skutečný. Až překonáme dnešní obtíže, dostanete před sebe zase knihu. Nesmíte však už nikdy ztratit jednu politickou orientaci. Socialistický inteligent je součástí vší kultury. Kapitalistický je pouze součástí hospodářství, pracuje pro každého a jí z každé ruky. Socialistický inteligent pracuje jen potud, pokud jeho práce prospívá celku; poškozují-li celek, nepracuje, i kdyby měl prostředky sebe lepší.

Studenti. Každé povolání musí býti zaměřeno ke kulturnímu a sociálnímu vyústění. Uvědomte si, že se po vás bude žádat znalost politických věcí, abyste mohli být dobře činní ve svém povolání. Postavte se do služeb Národních výborů. Se svou odvahou a se svým mládím stojíte uprostřed ruin. Není toho mnoho, co bychom mohli zlepšit, skoro všechno musíme vybudovat úplně od základu. Čeká vás krásná budoucnost poctivých pracujících lidí. Chopte se v národě místa duchovně vedoucích. Vybudujte si svůj zítřek podle svých ideálů, jak nejlépe dovedete.

To jsou slova prof. Krohy. Věrní svým povinnostem, své práci, čestně a bez sobeckých zájmů, přistupujte k organizování Svazu a k úkolům, před které nás staví doba. Čekáme, že vás nalezneme připravené. SČS.

Nové poštovní známky ve Slavkově u Brna

Národní výbor ve Slavkově u Brna po dohodě s příslušnými činí-
teli, vydal prozatímní výplatní známky pro obvod poštovního úřadu
ve Slavkově u Brna. Známky byly vydány ve dvou hodnotách: červené
s obrazem slavkovského kostela po 1'20 Kč, a modré s obrazem mohy-
ly míru u Slavkova po 60 hal. Štočky mistrovsky vyryl do olova člen
Národního výboru ve Slavkově, br. Karel Snášel a sám za přítomnosti
člena Národní bezpečnosti, přednosty poštovního úřadu ve Slavkově a
člena Okres. Národního výboru známky vytiskl.

☐ Po skončení práce v tiskárně byl sepsán

Protokol

dne 18. května 1945 o 1. hodině po půlnoci v knihtiskárně Řetický a
Vencelides ve Slavkově u Brna.

Předmětem jest zhotovení poštovních známek na návrh Okres-
ního Národního výboru ve Slavkově u Brna k použití pro doručovací
obvod poštovního úřadu ve Slavkově u Brna. Ve shora uvedené tiskárně
bylo dnes vyrobeno omezené množství známek.

Výroba známek započala dne 17. května ve 13 hodin a skončila
18. května v 1 hodinu; známky byly tištěny ze štočku, vyrytého do olo-
va po jednom kuse.

Hned po skončení výroby známek byly štočky zapečetěny a ulo-
ženy v pokladně poštovního úřadu ve Slavkově u Brna.

V tiskárně dne 18. května 1945 v 1¹⁵ hod.

Za poštovní úřad:

Alois Facek v. r.

Za Národní stráž:

Frant. Hrubý v. r.

Za Okresní Národní výbor:

Jan Mrva v. r.

Za knihtiskárnu Řetický a Vencelides:

Řetický v. r.

Všechny dosavadní protektorátní známky pozbývají okamžité platnost.
Než budou vydány a poštovním úřadům dodány nové československé vý-
platní známky, postupujte takto: Obyčejné listovní zásilky se budou podávat
nevyploceně. Doplatné za ně vybere dodávací úřad jednoduchou částkou vý-
platného. Za ostatní poštovní zásilky — jakmile bude poštovní styk i na
ostatní poštovní zásilky rozšířen — bude výplatné rovněž vybíráno v ho-
tovosti.

Úř.

Z naší nemocnice.

Válka je živel. Podléhá tajemným zákonům temných sil jako třeba plameny nebo přívaly vod, s tím však rozdílem, že zdroj těchto temných sil, jež válku uvádí v pohyb není ve hmotě, ale přímo v člověku, v jeho srdci. Radujte se lidé, že jste zůstali na živu, neboť proti lidem byla válka namířena. Válka se hnala naším krajem a zanechala stopy, zbořené domy, spáleniště, slzy. Skrze ně se na válku díváme. Docela jiný pohled na válečné události v našem kraji, svůj vlastní, mají však v naší slavkovské nemocnici. Tam se dívají na válku jen skrze člověka, skrze jeho otevřené rány a stony. Přicházím do naší nemocnice jménem čtenářů našeho časopisu. Pojdme a vyslechněme, co nám budou o válce povídat. Slavkovské noviny jsou sice malé, ale mají vážné cíle. Rády by na svých stránkách zachytily věrně vše, co se dalo ve Slavkově a okolí v ony historické chvíle, když jedny řady propadly a druhé se ještě nezrodily. Síně slavkovské nemocnice je čistá, široká, vlídná, plná slunce. Pacienti na lavičkách se usmívají, avšak pan dr. Krakovec, jediný lékař nemocnice, právě přichází a zve nás vlídně do své ambulance.

Pan doktor napřed vysvětluje: „Naše nemocnice je pobočkou vnitřního oddělení Zemské nemocnice u sv. Anny v Brně. Přijímá pacienty na vnitřní oddělení a na t. zv. malou chirurgii, t. j. poranění. Ošetří každého, nikoho neodmítne, požaduje se však lístek od lékaře. Nyní má 70 postelí. To je pravidelná denní práce. Co nám válka přinesla, to bylo navíc.“

Zrak se mi svezl na velké tmavé skvrny na podlaze.

„Vidíte, to je zaschlá krev, dosud se nám nepodařilo ji smýt. Nikdy jsme zde neměli tolik krve, jako v těchto několika dnech. Byly to většinou rány se silným krvácením, z mnohých krev přímo chrčela.“

Cítím, jaká nadlidská práce zde spočívala v rukou jediného lékaře a jeho pomocného personálu. Víím, že nemocnice a její okolí byly přímo v ohnisku leteckých útoků. Silnice Rousínov—Slavkov, při níž nemocnice stojí, byla denně plná německých transportů a spolu s nemocniční budovou dobrým orientačním místem pro východiško k bombardování. V blízkosti nemocnice zahajovala letadla útok a rozcházela se po bílých stuhách silnic na všechny strany. V okolí nemocnice nezůstalo jedno okno celé a půda je plná malých i velkých trychtýřů.

„Jak jste pracovali v té době?“

„Ve dne v noci, ve sklepech i zde. Denně jsme měli 18—20 převazů. Letadla hřměla, ale ranění potřebovali okamžitou pomoc.“

„Kolik jste měli všech případů, způsobených válkou?“

„Počkejte, 108, že, sestřičko? Přece 109, zapomněli jsme na tu paní, někde z Bojanovic na jižní Moravě. Ta dostala do nohy. Němci jí někde v polní nemocnici nohu uřízli a pak při projíždění Slavkovem nám tu nemocnou složili. Bez řeči, radte si. Ale už je z toho ven.“

Mně tanuly na myslí děti. Jak velké břímě na ně válka naložila? — „Kolik bylo z nich dětí?“

„Málo, 4—5 případů. Ale počkejte, mezi nimi je jeden případ, na nějž jsme hrdí. Je to nějaký hoch z Jezer. Když se už zdálo, že palba utichá a že válka skončila, vyšel ze sklepa, v tom však dostal střepinu. Ale pořádnou, do hlavy. Tatínek sehnal bryčku, naložil svého a ještě jednoho lehce zraněného hochu a přes dvě fronty je zavezl k nám do Slavkova. V Jezerách byli už Rusové, u nás Němci. Hoch jako jiní, ruce, nohy, ale

ta hlava! To byla hromádka masa a krve. Střepina přefala krční tepnu přímo nad srdcem a rozervala pravou skráň i s čelistí, zuby a masem. Napučený jazyk byl jakoby vyražen z úst. Skoro bylo potřebí obličej znovu formovat. Po několik dní jsme z ran vyndávali kousičky roztráštěných kostí a zuby. Sestřičko, přiveďte Mirečka!“

V tu chvíli jsem se zamyslel. Vzpomněl jsem si na Mirkovu maminku v Jezerách. Pro ni se nyní válka zjednodušila a celá její bytost vyústila zde, u tělívka jejího dítěte a u 10 bílých prstů lékaře, v nichž spočíval osud jejího Mirka. Zlaté ruce lékařovy! Vrábí se jí Mirek? Pozná ho? —

Hoch právě vchází se sestřičkou, Mirek Nohejl z Jezer, žák měšťanské školy, 12 letý. Slabý, bledé pleti, oči trochu pod víčky ukryté, pohled pevný. Vchází bodře a bez bázně. Na pravé tváři náplast. Kluk jako druzí. Ústa poněkud pokrivená a trochu pootevřená. Sestřička odstranila náplast a objevily se jízvy, malé i větší. Jazyk je téměř na svém místě. Pan doktor podotýká, že mnoho se ještě v rekonvalescenci spraví.

„Mirečku, otevř ústa!“

Dívám se. Na pravé straně v ústech několik hlubokých propadlin, tam bývaly bílé zuby, tam dásně, tam podnebí. Ale Mirek může už sám jíst a slušně hovoří.

„A jak byl statečný,“ podotýká pan doktor. „Nenaříkal, jen usrkoval. Je málo takových statečných pacientů. Ještě jeden zde byl takový, pan Slezák, ten měl těžký průstřel plic.“

Vzpomněl jsem si na hochy z jedné Herbenovy povídky. Ten si při štípání dříví usekl kus prstu, ale nezaplakal. Stateční hoši! Maminky i nová naše vlast jsou na ně hrdy! Pokračujeme v rozhovoru. Mirek odešel.

„Tak z těch 109 případů ambulančních bylo přijato do nemocničního ošetřování 31, nyní jich ještě zbývá 18. Jsou to většinou průstřely plic, nohou, rukou, některé ještě horečnaté, tržné rány s pohmožděninami a j.“

„Kolik bylo úmrtí?“

„Ze 109 ošetřených 5, ale mnozí přišli k nám až po týdnů a s komplikacemi. Zemřeli: paní Jirková a pan Slezák ze Slavkova, hoch Pochylý ze dvora Karlova, pan Dušek z Nížkovic a pan Pilát, téměř 70 letý stařeček.“

A nyní mi tane na mysli otázka: Co by se stalo, kdyby ve Slavkově nemocnici nebylo? Nezapomeňte, že Kyjov a Hodonín v tu dobu ještě nepracovaly a Vyškov a Brno měli ještě Němci!

A poslední otázka: „Co bude s vámi v nové republice?“

„Prozatím zůstaneme, jak jsme, později snad bude nemocnice zrušena. Pro naše oddělení nemocnice úplně vyhovuje, a jelikož vnitřní zařízení zůstalo i přes válku uchováno, může bez velkých oprav pokračovati ve své práci. Pro okresní nemocnici však je třeba přístavby a nového zařízení.“

Vím, že o tom bude rozhodnuto později. Také věřím, že bude dotázán lid. A lid, Slavkov i daleké okolí jistě se vysloví proto, aby u nás ve Slavkově nemocnice zůstala, případně, aby se stala okresní nemocnicí.

Děkuji panu doktorovi za cenné a zajímavé zprávy a také za práci, již jako lékař slavkovské nemocnice pro dobro města a okolí koná. Odcháším a myslím opět na Mirka a na válku. Vzpomínám si, jak před mnoha lety na kterémsi tovární zdi se do rána objevil nápis: Pryč s válkou a fašismem! Zeď opravovali a líčili, ale nápis znova prosvítl a byl čitelný a možná, že je tam dosud. Obsahuje jednu ze základních pravd. Fašismus, ať v té či oné formě, je onou temnou silou, jež rozpoutala a živila válku.

Uctění památky padlých vojinů Rudé armády.

Na Smetanově náměstí před parlamentem v Praze byla uctěna památka vojáků Rudé armády, kteří padli v bojích při osvobození Prahy. Pietní slavnosti se zúčastnila delegace Rudé armády, vedená velitelem Prahy generálem plukovníkem Gordovem a delegace vojska československého v čele s generálem Bendou. U hrobů stála čestná stráž vládního vojska a junáků a skautů.

Německá zvěrstva v Letovicích.

Objev hrobů se strašlivě umučenými oběťmi. V blízkosti pensionu, v němž se za německé okupace usídlilo v Letovicích Gestapo, byly 15. května nalezeny hromadné hroby obětí zhovadilé zběsilosti hitlerovských řemeslných vrahů, kteří těsně před svým odchodem umučili a povraždili české lidi z Letovic a Kunštátska. Byla objevena řada hrobů, z nichž dosud byly čtyři otevřeny a v nich nalezeny mrtvoly 19 hrůzně umučených a zohavených obětí, mezi nimi dokonce ženy a děti. Nešťastníkům byly uřezány uši a nosy, vyloupány oči, rozříznuty tváře, za nechty naráženy špendlíky, ruce a nohy byly opařeny a polámaný a vlasy na hlavě i s kůží za živa sedřeny. Před smrtí si oběti musely samy vykopat hroby, pokud byly toho schopny, lehnouti si do nich a tam byli nešťastníci povražděni v leže ranou do týla.

Jak jezdí vlaky na Moravě.

Podle informací z úředních míst, děje se doprava civilních osob bez omezení jen na určitých úsecích tratí, jinde však je jen řpěna a možná tehdy, není-li vlak, dopravující železniční zaměstnance, starající se o nápravu válekou vzniklých škod, zaměstnance veřejné, uprchlíky, osoby vracející se z koncentračních táborů atd., přeplněn.

Osobní doprava obnovena byla na trati Brno-Černovice přechod—Kyjov. Z Černovic odjíždějí vlaky v 7.30 a 18.30, do Brna-Černovic přijíždějí vlaky v 6.30 a 17.30. Dále jezdí vlaky, jako vlaky přípojné, mezi Holubicemi a Sokolnicemi. Odjezd z Holubic v 15.18, 19.17, příjezd do Sokolnic 15.41, 19.41. Ze Sokolnic do Holubic: Odjezd ze Sokolnic v 18.49 a 3.55, příjezd do Holubic 19.10 a 4.18. Z Křenovic do Sokolnic odjíždí přípojný vlak ve 3.36, do Sokolnic přijede ve 3.46.

Na trati Adamov—Skalice nad Svitavou jezdí denně vlak v 5.08 a přijíždí do Skalice nad Svitavou v 5.49, ze Skalice odjíždí 5.25, příjezd do Adamova v 6.07.

Trat' Skalice nad Svitavou—Jevíčko. Odjezd ze Skalice 6.45, příjezd do Jevíčka v 8.15, 20.15, 21.23, z Jevíčka odjezd 4.40, příjezd do Skalice v 5.43. Odpoledne odjíždí vlak z Jevíčka v 17.20, příjezd do Skalice v 18.30.

Trat' Adamov—Česká Třebová: Odjezd z Adamova v 15.03 a 23.50, příjezd do České Třebové v 17.13 a 1.51. Z České Třebové odjezd ve 4.43 a 20.15, příjezd do Adamova v 6.58 a 22.24.

Trat' Horní Heršpice—Vranovice: Odjezd z Heršpic v 7.09 a 19.02, příjezd do Vranovic v 7.49 a 19.58. Z Vranovic odjíždí vlaky v 5.39 a 17.20, příjezd do Heršpic v 6.34 a 18.03.

Z některých těchto vlaků je možné získat připojení na dalších úsecích. Informace podají však teprve staniční úřady toho kterého místa. Na cesty je radno se vydat jen opravdu v nejnnutnějších případech. Na výlety není pomýšlení.